

Kadınlar isyanı örgütlüyor!

Kadınlar dillerinde isyan çığlıklarıyla sokaklara akarken, yeni bir dönemin kapılarını aralıyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

Mart 2015

Kadınların fıtratında direniş var!

"AKP'nin muhafazakar, totaliter yeni rejimine karşı, tüm engelleri aşarak doğan, yeni toplumun önemli bir dinamiği olan kadınlar, Tayyipsiz, tacizsiz dünyanın, erkek egemenliğine başkaldırının, özgürlüğün tadını aldılar. Ve bu tadı çok sevdiler" yazmıştı Kader...

Direnmeyi soluğu yapan, iktidarın yıkımının ilk büyük harcını oluşturan Kadın Özgürlük Hareketi Türkiye ve Ortadoğu'nun gündemini belirliyor.

Dünyanın dört bir yanından kendi yaşamlarına, emeklerine, bedenlerine sahip çıkan kadınların sesleri birleşiyor şimdi, duyuyoruz.

Yunanistan'da kırmızı bulaşık eldivenli kadınların sesi oluyor, Hindistan'da toplu tecavüzlere direnen kadınların sesi oluyor, Kobane'den insanlık vahşeti olan IŞİD'i cesur gülüşleriyle temizleyen Kürt kadınlarının sesi oluyor, Türkiye'de Özgecan'ın sesi oluyor.

Kader'in sesi...

Sonra bir ses daha geliyor kulağımıza. Kader'in sesi bu. Halkların özgürlük mücadelesine can suyu olmak için gittiği Suruç sınırından Kobane'ye geçiş yaparken Türk askeri tarafından katledilen Kader'in sesi bu.

Kadın olduğu için bile isteye, hedef gözetilerek katledilen yoldaşımız Kader'in sesi bu. Kader'in ve katledilen tüm kadınların sesi, AKP iktidarının perçinleştirdiği erkek egemen söylem ve politikalara karşı birleşiyor şimdi.

AKP iktidarı ile kendini yeniden ve daha güçlü üreten erkek egemen sistem, kadınları eve hapsetmeye, aile kavramının içerisine kadını hiçleştirerek sıkıştırmaya, kadınları katletmeyi ve kadınlara tecavüzü, tacizi normalleştirmeye çalışıyor.

Gezi ve Kobane direnişi

Kürtaj yasağını sokakları zaptedip geri püskürten kadınlar, Gezi direnişi ile barikatlara yüklendiler.

"…Kadınlar açısından da artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak. AKP'nin muhafazakar, totaliter yeni rejimine karşı, tüm engelleri aşarak doğan, yeni toplumun önemli bir dinamiği olan kadınlar, Tayyipsiz, tacizsiz dünyanın, erkek egemenliğine başkaldırının, özgürlüğün tadını aldılar. Ve bu tadı çok sevdiler" diye yazmıştı Kader Ortakaya, "Gezi direnişinin mor rengi" yazısında.

Kadınlar özgürlüğün tadını aldı

Evet biz bu tadı çok sevdik. Kadınları katletmeyi meşru gören zihniyete karşı ayaklanmayı, yaşamımız hakkında istediği gibi karar veren erkek egemen söyleme karşı isyan etmeyi ve değiştirebildiğimizi görmeyi sevdik.

Kadınlar isyanda

Yeni bir yaşama tohum serpmek için giderken katledilen tüm kadınlar, yeni bir dönemin habercisi.

Hüznün değil yasın değil; isyanın habercisi.

Kadınların öfkelerini birleştirip direnişe geçtiği bir dönemin habercisi, hazır olun.

Katledilen kadınlar isyanımızdır!

Öfkeden delirmek yetmez, öfkemizi örgütlemeye mecburuz!

Tek yol kadınların örgütlü gücü!

Öfkeden delirmek yetmez, öfkemizi örgütlemeye mecburuz! Erkin burnunu sürtmek yetmez, burunlarından fitil fitil getirmeye niyetlenmeye mecburuz. Erkekliği öldürmek yetmez, erk'e göbek bağıyla bağlanmış tüm hücrelerin kökünü kurutmaya mecburuz!

Perihan KOCA

Aile… Okul… İş… Savaş… Kriz… Dil… Aşk…
Anlatmaya kalksak heybemiz doludur, devlet-erkek ikilemi kıskacında yaşanan onca taciz, tecavüz, katliam ile bezenmiş "kadın/kadınlık hikayelerimiz" ile. Hem de, iktidar dilinden çokça nasibini almış, gazetelerin 3. sayfa haberlerine sıkıştırılmış, uzundur alışıldık ve gösterilmeyen "hikayelerimiz"den daha çıplak daha soğuk halleri ile…
Mağduruz evet, hiç olmadığı, hiçbir canlının ve zümrenin tatmadığı kadar…
Lakin korkmayın "mağdur siyaseti" yapmayacağım ve evet şimdi korkabilirsiniz çünkü size gücümüzü anlatacağım, kadınların cüretini…
Hem de öyle ajitasyon olsun diye de değil ha, bundan gayrı başınıza geleceklerden haberdar olasınız diye!

Sahi, her şey "birdenbire" mi olmuştu?

Özgecan Aslan cinayeti ile beraber kadınlar bulundukları yerlerden akın akın sokaklara aktı, sanki Gezi'den sonra hiç evlerine dönmemişlercesine…
Belki de katliamın kendisinden çok, medyada ya da insanlar arasında en çok bu soruldu, "Neydi bu "birdenbire" kadınları isyana sürükleyen şey?"
Bu soruya Gezi isyanında da aşina olmuşluğumuz var aslında, Haziran'da tüm ülke geneline yayılan Gezi eylemliklerinde "ani bir patlama", herkesi şaşkına çeviren "birdenbire" başlayan bir kalkışma/ayaklanma yorumlarına sıkça rastlamış ve sormuştuk. Sahi her şey "birdenbire" mi olmuştu?
Kadınlar için, Gezi ayaklanması bir milattı evet, sokaklara dökülen kitlelerin çoğunluğunun kadın olması, meydanları, sokakları, barikatları terk etmeyişleri, hem de geceli gündüzlü, kızlı erkekli…
Gezi'de ayaklanan kadınları "en can alıcı yerlerinden" vurmak istemişlerdi zira, "kutsal annelik" lakırdılarıyla kadınları olması gerektiği yere, yani evlerine kocalarının, babalarının dizinin dibine geri dönmeyi buyurmuşlardı.
E "kadınlar mağdur", "kadınlar kırılgan", "kadınlar masumdu" ya hani, o "çapulcuları" da meydanlardan çekecek, iktidarın emniyet sibobu olacak olan kadınlar olacaktı hesapta…
Lakin gel gör ki hesaplar tutmadı…
İktidar sözcüleri, hemen annelere seslenip "çocuklarınızı parklardan çekin" demiş ve o "kutsal anneler" ise çatışmada polisin kafasına atmak için terliklerini, direnirken terleyen çocuğunun sırtına koymak için havlularını kapıp meydanlara inivermişlerdi, hamile kadınların yaptığı eylemler de cabası…
Aileye, eve mahkum edilmek istenen kadınlar meydanları ne de güzel zaptedivermişlerdi.
Her kesimden, yaştan, kimlikten kadınlar artık hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak şekilde sokakla kucaklaşmış, direnişin, cüretin adı oluvermişti… Direniş, kadınları ne de güzelleştirirmiş meğer...

Gezi'den Kobane'ye uzanan kadın direnişi

Lakin, hiçbir şey öncesiz ya da sonrasız değildi.
Kendini "ecdad" belleyenlerin karnımızdan sıpayı, sırtımızdan sopayı eksik etmek istemedikleri, yetinmeyip tecavüzcümüzle evlenmemizi buyurdukları, tecavüzcüsüne karşı koyanlarınsa asla cezasız kalmayacağı, kadın katillerinin sırtının sıvazlandığı, kürtajın fiilen yasaklandığı, sevişip, koklaşmamız şöyle dursun kahkahamıza bile tahammül gösterilmediği, doğurganlığımız dışında beş para etmediğimiz, tepemizde sürekli "üç çocuk, üç çocuk" diye bağrınan ne idüğü belirsiz bir kadın düşmanıyla "yine ne yumurtlayacak acaba" diye hop oturup hop kalktığımız, akıllara zarar bir döngüden söz ediyorum…
Patriyarkal sistemin değirmenine su taşıyan, kadın bedeninden, kadın emeğinden beslenen bir döngüden…
Azılı bir güç konseptinden, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini her an yeniden ören erkeklik döngüsünden…
Ve Gezi'de kadınlar "mağdur ve muktedir" kategorisini reddedip, eril tahakküm zincirinin halkalarını aşındırdılar.
Elbette, hiçbir şey birdenbire olmamıştı. Biriken ve bilenen öfkemizin patlayışı idi direniş saflarında en önlerde yer alışımızın, sokakları ve geceleri terk etmeyişimizin ve Haziran ruhunu tattıktan sonra sürekli hareket halinde oluşumuzun Türkçe meali…
Klişe değildi çünkü, Gezi isyanında herkes birbirine değip dokunmuş, inancımıza bilincimize ruhumuza akan başka bir şey ile, "yeni bir toplum" tahayyülünün nüveleriyle tanışmış, kadınlar da elbet o ruha bulanmış, yüzlerini birbirine dönmüş, kendi gücü ile, cüret etmenin güveni ve neşesiyle hemhal olmuştu…
Gezi isyanından, Kobane'ye uzanan kadın direnişleri, kadınların bilincine adeta bir işaret fişeği göndermişti…
Bir kadın devrimi olarak öne çıkan Rojava Devrimi ile, tarihin karanlık sayfalarına gömülmek istenen kadınlar, kendi tarihlerini yeniden yazmaya başlamıştı.
Rojava artık ne uzak bir ülkede idi, ne de kadınlar "güçlü erkeklerinin" arkasında…
Kobane'de, o "küçük kasabada" IŞİD vahşetine ve muktedirlerin ceberut katliamcı/tasfiyeci politikalarına karşı, elde silah savaşın en ön saflarında çarpışan kadın gerillalar cüretin ve iradenin simgesi olarak öne çıktılar.
Kırmızlı, siyahlı, sapanlı kadınların Gezi isyanının simgeleri olması tesadüf değildi…
Kobane direnişinde, Arin Mirkan, Sibel Bulut, Kader Ortakaya kimliklerinin direnişin ve iradenin adı olmaları tesadüf değildi…
Onlar, direncin tohumlarını yeşertmişlerdi… Kadın iradesinin ve öncülüğünün fişeğini ateşlemişlerdi…

Şimdi kadınların öfkesini, cüretini örgütlü bir güce dönüştürme zamanı… Öz savunma örgütlülüğümüzden geçiyor.

Erkekliğinizin camını çerçevesini indireceğiz!

Evet, hiçbir şey birdenbire ya da tesadüfi değildi…
Tecavüzcülerin ve kadın katillerinin gökten zembille inmediği gibi…
Özgecan Aslan erkin/iktidarın katlettiği ne ilk kadındı ne de son, gündelik yaşamın bir parçası haline gelmiş taciz, tecavüz ve katliam tablosunda…
Lakin, Özgecan bardağı taşıran son damla misali, her gün istatistiki grafiklerde yerini alan kadın katliamlarının sıradanlaşması ahvaline kadınların kitlesel bir cevabı oldu.
Özgecan'ın katledilmesi ardına başlayan kadın eylemlikleri, iktidarın Gezi ve Kobane ile yediği tokatı üçe katladı…
Ve şimdi, yeni bir dönemin kapısı aralandı kadınlar için… Israrla, inatla, ilmek ilmek kadınların öz örgütlülüğünün inşa edilmesi gereken bir dönem…

En güçlü silahımız; örgütlenmek

Öfkeden delirmek yetmez, öfkemizi örgütlemeye mecburuz!
Erkin, iktidarın burnunu sürtmek yetmez, burunlarından fitil fitil getirmeye niyetlenmeye mecburuz.
Erkekliği öldürmek yetmez, erk'e/iktidara göbek bağıyla bağlanmış tüm hücrelerin kökünü kurutmaya mecburuz!
Erkeklik/iktidar tüm argümanları ile örgütlü ve kadınları öldüren bir hakikat olarak ürüyor yanı başımızda, sokakta, iş yerinde, okulda, evimizde, yatağımızda…
Ama şimdi, hava bizden yana dönmüşken, cin şişeden çıkmışken örgütlü kadınlara çok iş düşüyor.
Şimdi kadınların öfkesini, cüretini örgütlü bir güce dönüştürme zamanı…
Öz savunma örgütlülüğümüzden geçiyor.

"Erkeklik" mi, şöyle dursun…

Erkeklere ise söyleyecek tek sözümüz var; "gölge etmeyin, başka ihsan istemez…"
Ha bir de, "kadınlar bir çiçektir" diyenlere iki kelam etmek gerek; tavsiyemdir, karanfilden, laleden, gülden ziyade, başka çiçek türlerine de biraz daha yakından bakınız, mesela kaktüslere…

Acıtacaksan gelme...

Batsın bu dünya, biz yeniden yaparız!

Yüreğinin sesine kulak verdiği, en zor zamanda en zor yerde olmayı kararlaştırdığı anlaşılıyor...

Elif DEMİREL

İnanamıyordu. Güneş tepesindeyken duymuş oldukları, ay yüzünü göstermeye başladığı halde aklından çıkmıyordu. Bu tür olayları en fazla filmlerde görebileceğini ya da kitaplarda okuyabileceğini düşünüyordu. Hayır canımın içi, böyle şeyler yalnızca filmlerde olmuyordu. Hikayeler karşında vücut bulduğunda, hayatın somutluğu vuruyordu yüzüne.

Kadınlar sokaktaydı. Çünkü öfkeliydiler ve bıkmışlardı.

Tanrı kardeş miydi yoksa düşman mı?

Adını hep duyduğun ve nedense hep korktuğun Tanrı saklandığı yerden çıkıp karşına dikiliyordu sanki. Gerçekler ve Tanrı kardeş miydi yoksa düşman mı? Zihni bulanıyordu. 35 yaşındaydı, bodrum katta bir konfeksiyonda çalışıyor ve patronunun çalışma arkadaşına tecavüz ettiğini yeni öğreniyordu. Keder, bazı kadınların yüzüne bulaştı mı, çıkmak nedir bilmiyordu. Bunları düşündüğü sırada otobüsü tıklım tıkış bir halde durağa yanaşıyordu. Dolu bir otobüs, bir dolu hikaye. Biner binmez gördüğü her kadına "sen de anlat kardeşim" demek istedi. Anlat ki, içine akıttıkların dışarı çıksın, sebep olanların canını yaksın. Sen de anlat!

Kadın hikayeleri

Dersi biteli epey olmuştu ama eve gitmek istemiyordu. Yorgundu. Kafa yormaktan. Bunca acıyı bir yere sığdırmaya çalışmaktan ve yer bulamamaktan. Korkuyordu. Her gün otobüse biniyordu. Yaşıtı genç kadınları yakıp, bir kenara atabilecek kadar korkunç insanların doldurduğu bir yer haline gelmişti dünya. Korkunçtu. Sırf dünya mı? Siyasiler, sözüm ona entelektüeller, akademisyenler, takım elbiseli adamlar… 20 yaşında, üniversiteli genç bir kadındı. Türkiye'de yaşıyordu ve en çok da çıldırmaktan korkuyordu. Taksim'e gidip bir bira içerse rahatlayacağını düşündü. Yaktığı sigaranın dumanı yüksek miktarda katran değil, öfke ve hırs içeriyordu. Kendini bildi bileli otobüs yolculuklarını da, otogarları da, yolları da çok severdi. Gitmek heyecan verirdi, dönmek ise sızlatırdı. Çünkü geride bırakmayı pek sevmezdi. İstanbul yine kafası karışık bir kadın gibiydi. "Valiziniz var mıydı?" diye sordu muavin. İrkildi. Hayır, valizi falan yoktu ama yükü ağırdı. 29 yaşındaydı, gazetecilik yapıyordu. İlkokulda harflerin dahi ayrıma uğradığını gördüğü an karar verdi insan hikayeleri dinlemeye. Harflerin ünsüz, elbiselerin siyah, insanların acılı olanlarını sevdi. Şimdiyse, hazırladığı yazı dizisi uğruna gittiği yollardan dönüyordu. Bunca acı, bir yazı dizisine sığar mıydı? Ama hayata sığıyordu işte.

"Acıtacaksan gelme!"

İçinde bulunduğumuz hayat, kelimeler kadar seçici değildi. Ne olursan ol gel, diyordu hep. Acıtacaksan gelme, demeyi öğrenememişti. Beceriksizliğinin cezası da sanki kadınlara kesilmişti. İntihar eden kadınlara, delirmiş kadınlara, hırpalanmış kadınlara… Hayrete düşmekten bir yerleri kırıldı oralarda. Hep düşmekten. Ama hep düşmekten... Saatine baktı. Biraz acele ederse yetişirdi. Bitkin düşmüştü. Dünya yine ayağına basıyor ve pardon bile demeden yanından geçip gidiyordu. "Pardon diyorum ayağıma bastığında dünya/Saçlarımın ucundan başlıyor artık kırılma" diyen kadına bir kez daha hak verdi. Taksiye durması için eliyle işaret etti. Kimi otobüsten indi, kimi taksiden, kimi yetişmek için acele ediyordu, kiminin kadınların sokağa çıkacağından haberi bile yoktu. Tesadüfen ya da bile isteye. Fark etmiyordu çünkü hepsi yalnız olmadığını hissediyordu o an. Kadınlar sokaktaydı. Çünkü öfkeliydiler ve bıkmışlardı. İş yerlerinde tacize uğramaktan, eve gittiklerinde köle muamelesi görmekten, toplu taşıma araçlarında tedirgin olmaktan, yaşadıklarını yutmaktan yorulmuşlardı.
Erkekler dünyayı yakıp kül etse, daha güzelini inşa edebilecek güce sahiptiler. Varsın batsın bu dünya, biz yeniden yaparız!

'Hep erkek ama hep münferit'

Sevgilisine şiddet uygulamayan; kıyafetine karışmayan "modern" erkekler … Evde annesine, karısına yardım eden "anlayışlı" erkekler. Çok lütufkar ve iyiler, öyle mi? Tecavüze, tacize, kadın katliamlarına üzülen ve hatta "utanıyorum" diye ortalarda dolanan erkekler, kadınları öldürmüyorlar, kadınları dövmüyorlar, kadınları taciz etmiyorlar diye "erkekliklerinden" arınmış oldular, öyle mi?

Deniz USLU

Ortaçağ'da cadı diye yakan, şimdilerde mini etek giydi, içki içti, tahrik etti diye tecavüz eden, eve geç geldi diye öldüresiye döven bir terör var ortalıkta: erkeklik terörü…
Her Allah'ın günü örtük ve müstehcen hallere büründürülmüş erk bir dille, sayısız kadının katledişini, kayıp, taciz, tecavüz haberlerini okuyor, "cinnet" geçiren erkeklerin seri kadın cinayetlerine "neden" aranmasına tanıklık ediyoruz.
Erkek medya soruyor: Özgecan'ı "neden" öldürdüler? Katillerin ifadelerinden sonra belli olacak-mış-!
-mış, -muş,- müş…
Özgecan'ı… Evet yanlış duymadınız, bir genç kadını o erkek güruhu "neden" öldürmüşmüş?

Erkeklerin pazarlık dili

Tecavüzü ya da katliamı hangi sözcük hangi gerekçe makul kılabilirdi oysa, var mıydı böyle bir meşrulaştırma aracı? Yaşadıklarımızı tacizin, tecavüzün, katliamın asıl unsurlarından, erkeklikten nasıl soyutlayabilirdik?
Özgecan'ın katledişinden sonra, kadınların kitlesel tepkileri ve neredeyse kadınların Gezi'sine doğru bir yöneliş vuku bulurken, aynı oranda erkekliklerinden arınmış olduklarını iddia eden erkeklerin "erkekliklerine mahal vermemek" adına yazıp, çizdikleri, beyanları demeçleriyle karşı karşıya kalmadık mı? İvedilikle, artık illallah ettiren bir pazarlık dili kapladı ortalığı:
"Kadınlar sokaklara dökülsün ama… Kadınlar haklarını arasınlar fakat… Feminizme bulaşmış liberal kadınların… Erkek düşmanları…. Özgecan'ı …."
Eli kalem tutan, aydın, entelektüel, en çok yanı başımızda görünen erkek dostlarımızın kalemlerinden, dillerinden döküldü bu uzun uzadıya "ama'lı, fakat'lı" liste…
Hem merak ediyoruz, sözüm ona bu "cinnet" geçirenler niye hep erkek? O erkekliğine toz kondurmayan entelektüel erkeklerden biri kadınları yazacağına, bunu cevaplasa ya…

Sütten çıkmış ak kaşık mı ki bu erkekler?

Sevgilisine şiddet uygulamayan; kıyafetine karışmayan "modern" erkekler … Evde annesine, karısına yardım eden "anlayışlı" erkekler. Çok lütufkar ve iyiler, öyle mi? Tecavüze, tacize, kadın katliamlarına üzülen ve hatta "utanıyorum" diye ortalarda dolanan erkekler, kadınları öldürmüyorlar, kadınları dövmüyorlar, kadınları taciz etmiyorlar diye "erkekliklerinden" arınmış oldular, öyle mi? Özgecan'ın katliamına üzülen, ama katillerin "anasını, bacısını" unutmayan, sürekli "bir şeylere koyup duran" herkesi kendi algısıyla "orospu" ilan eden, kadın katliamına karşı bile yine kadın bedeni üzerinden kendilerini var eden "duyarlı küfürbazlara" ne diyeceğiz peki?

İnsanlık vahşeti değil, erkekliğin ta kendisi!

Özgecan'ın katledilmesiyle sokağa çıkan binlerce kadın, bize "nihayet" dedirtse de, aynı zamanda bir "samimiyetsizlik" geziyor ortalıkta.
Politik olduğunu dilimizde tüy bitene kadar haykırdığımız kadın cinayetlerini "durdurmaya" çalışan "sevimli" ama ikiyüzlü sloganların samimiyetsizliği.
Kadınların katledişini "insanlık" vahşeti olarak niteleyen, o cinayetlerin üzerinde oturduğu "patriyarkal" zemine bakmayan, görmezden gelen, üzerini örten bir zihniyetin samimiyetsizliği…
Öyle ki, bu patriyarkal zemin, gelip giden bütün iktidarların farklı biçimde ama aynı yapıdaki uygulamalarıyla işletiliyor, yargı tarafından korunuyor, eğitimle sürekli besleniyor. Biri gitse, izi silinmeden öteki geliyor.
Şöyle dikkatle bir bakın: Biçilen toplumsal cinsiyet rollerine temelden karşı çıkan var mı? Tersine, bütün o yüzeysel ağlamaların perdelediği gerçekliği netçe görelim. Yaşamın her alanında, evinden fabrikasına, meclisinden kampüsüne özenle yerleştirilmiş erkek egemenliği hiç aksamadan kendisini sürdürmeye devam ediyor.

Kadın kadına direniş!

Toplumun her birimine erkek egemen ideolojiyle varlığını kazımış AKP iktidarının ise, bunların hiçbirine laf ettiği yok. Tersine, tam da buralardan besleniyor. Yanaklarını ıslatamayan timsah gözyaşlarıyla kadına şiddete karşı olduğunu söylüyor yarım ağızla, ki cinayetlerdeki "kışkırtıcı-suç ortağı" rolünün üstünü kapatabilsin.
Nedense aklımıza eşini eve kapatıp, 8 Mart mitingine katılan, katılmakta ısrar eden, bu ısrara karşı koyanlarıysa "erkek düşmanı" ilan eden adamlar geliyor…
Kadınlar, "kadın bedenine ve emeğine yönelik sömürüye, baskıya ve tahakküme karşı söz söylemesi gerekenler kadınlardır" diye yıllardır sokaklarda haykırıyorlar…
Neden böyle olması gerektiği defalarca deneyimlerle sabitlenmiş olsa da, kadın mücadelesinin kadınlarla verileceği ve kadınların öz örgütlülüğü üzerinden inşa edilmesi gerektiği artık apaçık ortaya çıkmış olsa da; hala aksini iddia edenler olduğuna göre, anlatmaya, kadınlarla sokakta eylemeye devam edeceğiz, ısrarla, inatla…
Rollerini özümsemiş, dersine iyi çalışmış erkek iktidara, ideolojiye ve sisteme karşı yanıt, katilleri de sarayları da yakacak, cinsiyetçi rolleri yıkacak olan kadınların özgürlük direnişinden geçecek.

Kadın, İsyan, İşgal, Direniş, Özgürlük!

Dünya kadınları yoksulluğa ve şiddete karşı yürüyor

İlki 2000 yılında gerçekleşen, 5 yılda bir yapılan ve bu sene 4.sü yapılacak olan Dünya Kadın Yürüyüşü(DKY) bu yıl Rojava Kadın Devrimi'ne dikkat çekmek için 6 Mart'ta Mardin Nusaybin'de başlayacak.
Farklı dil, din,sınıf, etnik kimlikten dünya kadınları ülke ülke dolaşarak taleplerini ortak bir ses ile haykıracak. Yoksulluğa ve şiddete karşı olan DKY, dünya kadınlarının sorunlarının benzer olduğunu ve çözümünün de ortak mücadeleden geçtiğini vurguluyor. Erkek egemen sistem ve kapitalizmin ortaklığını gün yüzüne serip onlara karşı feminist, anti-kapitalist, anti-emperyalist duruşuyla yürüyor.
DKY'nin bu yıl öne çıkaracağı konular; "Doğanın gaspı ve metalaştırılması, geçim kaynaklarının ve emeğin gaspı, kadın bedeni ve yaşamı üzerinde kontrol ve militarizasyon, kriminalizasyon ve şiddet" olacak.
Ekolojik, ekonomik krizlerin arttığı, kadın cinayetlerinin cins kırımına döndüğü ve sürekli savaş halinin olduğu bu dönemde dünyayı değiştirmek için bütün dünya kadınları birleşiyor.
DKY, Ortadoğu'daki sürekli savaş halini ve bu ortamda başka bir dünyanın mümkün olduğunu gösteren Kürt kadınlarının mücadelesi ve direnişini selamlamak için Nusaybin de başlayacak.
Yürüyüş Diyarbakır, Antakya, Alanya, Antalya, Muğla, Didim ve İzmir'e devam edecek ve Türkiye ayağı Selanik'e geçiş ile sona erecek. Yürüyüşün finali 17 Ekim'de Portekiz'de olacak. Bu yürüyüşün önemli duraklarından biri de Antakya olacak. Suriye'deki emperyalist müdahale ile hükümetin cihatçı çetelerin Antakya'da barınmasına izin vermesi ve savaşa bu çizgiden müdahale etmeye çalışıp, mezhep savaşıymış gibi göstermeye çalışması Antakya gündeminde önemli yer aldı.
Kadın cinayetlerinin arttığı, kadının görünmez kılındığı, savaşın en çok kadınları etkilediği böyle bir dönemde kadınların isyanlarını haykırma zamanı.

Gezi direnişinin mor hali

Mersin'de üniversite öğrencisi Özgecan Aslan'ın 3 erkek tarafından yakılarak hunharca katledilişinin ardından birçok ilde kadınlar sokağa döküldü. Binlerce kadının katılımıyla Tarsus'ta gerçekleşen cenaze töreninde tabutu kadınlar taşıdı.
Kadınların katledilişi ilk değildi elbet ama son olması için öfkenin isyana dönüşmesiydi. Türkiye'nin birçok ilinde yoğun katılımlı kadın eylemlilikleri yapıldı, kadınlar sokakla buluştu. Kampüsler Özgecan için sloganlarla inletildi. Liseliler alanlara döküldü. Ev emekçileri, işçiler, her alandan her renkten ve dilden kadın….
Özgecan eylemlilikleri Gezi direnişi bitti diyenlere en güzel cevaptı. Kadın cinayetlerini normalleştirenlere, AKP hükümetinin kadın düşmanı söylemlerine, haksız tahrik indirimleri ile katilleri ödüllendiren yargıya, kadın bedenini metalaştıran medyaya kısacası kadınları birey görmeyip nesneleştiren erkek egemen zihniyete ve bu zihniyetin devamcılarına karşı kadınların artık yeter demesiydi, mor bir isyandı Özgecan eylemlilikleri. 8 Mart yaklaşırken kadınların artık sokakları terk etmeyeceğinin göstergesiydi.

Kadınlar yaratıcı eylemlerle alanlardaydı

Kampüs Cadıları birçok ilde ve kampüste cadı şapkaları ve yaratıcı sloganları ile Özgecan için alanlardaydı. Erkek egemen zihniyetin yaktığı Özgecan için onlar da alanlarda patriyarkal sistemin kavramlarını yaktı ve kadın katliamları son bulana dek mücadele edeceklerini haykırdılar.
Mor Dayanışma Antakya'da sokakta kadınların çığlıkları ile başlayan eylemlerine, "öldürülen kadınların çığlıklarını unutturmayacağız" diyerek sokak tiyatrosu ile devam ettiler. "Özgecan için bir cümle de sen yaz' etkinliği ile kadınlar anadillerinde kurdukları cümlelerle eylemi devam ettirdiler…

#CezayıBizKadınlarKesiyoruz

Çare özsavunma

Kadına yönelik şiddeti görmezden gelen, cinayetleri meşrulaştıran ve kadın düşmanı söylemler üreten erkek devlet temsilcilerinin, Özgecan'nın katledilmesinden sonra idam cezasını dillendirmelerine karşılık, kadınlar #Cezayıbizkadınlarkesiyoruz etiketiyle sosyal medyadan cevap verdi.
Şiddete, eşitsizliğe maruz kalan kadınlar kadına yönelik her türlü şiddetin cezasının kendilerince ne olması gerektiğini dillendirdiler.
Kadın düşmanı söylemleri de kaydetmeyi unutmadılar. Çok uzun olan bu kara listeden seçmeler:
"Kadın erkek eşitliğine inanmıyorum." CB Recep Tayyip Erdoğan
"Almanya'da 303 kadın öldürülüyor hiç duymuyoruz ama Türkiye'dekini sağır sultan bile duyuyor" Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam
"Kadın iffetli olacak herkesin içinde kahkaha atmayacak" Bülent Arınç
"Annelerin, annelik kariyeri dışında başka bir kariyeri merkeze almamaları gerekir" Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu
"Tecavüze uğrayan doğursun gerekirse devlet bakar" Eski Sağlık Bakanı Recep Akdağ

#sendeanlat

Tacizleri ifşa et!

Özgecan'ın katledilişi ile, sosyal medyada yazı paylaşan ve kadınların ortak hikayelerine değinen Beren Saat'ten sonra, #sendeanlat kampanyası ile kadınlar erkeklerden gördüğü şiddeti tacizi ifşa ettiler.
Genç, yaşlı, çocuk, öğretmen, öğrenci, oyuncu bütün kadınların ne yazık ki mutlak suretle yaşamış olduğu o anlar. Çoğu kadının içinde yük olarak kalmış taciz olayları #sendeanlat etiketi ile ifşa edildi.

Mor Dayanışma 1 yaşında

Antakya'da geçen sene Şubat ayında kurulan Mor Dayanışma Kadın Derneği bir yaşında. Kadın mücadelesinden öğrendikleri, birikimi deneyimi bir yıllık değil ama kurumsallaşmasının birinci yılını tamamladı. Kitlesini daha çok mahalleli ve yoksul kadınların oluşturduğu Mor Dayanışma, kadınların emeklerinin görünmesi, kadına yönelik şiddetin ve kadın katliamlarının son bulması, kadınların birey olarak kendini ifade etmesi, atarerkil sistem ve kapitalizmin birlikteliğinin kadınları ezdiğinin farkına varıp patriyarkal kapitalizmle mücadele etmek, toplumsal cinsiyet rollerinin farkına varmak ve mücadele etmek için örgütleniyor, güçleniyor.
Bu bir yıllık süreçte mahalle mahalle, köy köy dolaşıp kadınlarla sosyolog eşliğinde 'sorunlarımızı tartışıyoruz' etkinliğinden, toplumsal cinsiyet ve farkındalık drama atölyesine, psikologlar eşliğinde özgüven çalışmalarından, her hafta ölümsüzleşen öncü kadınları tartışmalara, kitap okuma günlerinden, film gösterimlerine, panellere kadar etkinlikler ören Mor Dayanışma, kadınların alanları terk etmemesi gerektiğini vurgulayarak alanlardaydı aynı zamanda.
8 mart yaklaşırken Antakya Kadın Dayanışması ile Dünya kadın Yürüyüşünün Antakya ayağını ören Mor Dayanışma yine alanlarda olacak.

Maltepe direnişinde kadınlar özne

Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan 98 işçi direnişlerinin 80. Gününde 25 Şubat'ta yönetim binasını işgal ettiler.
İşgal eyleminde işçi kadınlar ön plandaydı. Bu da, sermayeyi ve taraftarlarını o kadar kızdırmış olmalı ki kadın işçiler yaka paça gözaltına alındı. İktidar, kadınlardan, hele ki direnişçi kadınlardan çok korkuyorlar. Ve biliyorlar ki, kadınların direnişi zaferle sonuçlanır.